

Skaber, skab!
Frem med værktøjet, kunstner!
Verden venter,
utålmodigt venter den sovende verden
på sin opvækker,
på sin livsindpisker.
På sin sjæls gryende morgen
venter verden.

Dvale, forrådnelse,
spyfluers summen i stinkende ligkød,
gærende liv – det er verden,
menneskenes verden, menneskebilledernes verden.
Din hårde hånd, kunstner,
din firkantede sjæl,
din tankes jernhammer,
din iltre brutalitets favntag –
det er det den trænger til,
verden, den brunstige hun,
den utilfredsstillede
som aldrig får nok.

Derfor: slå, kunstner!
Tag dig ikke af jammeren og skrigene,
tag dig ikke af at den kradser, den abekat.
Der skrives altid når der fødes noget nyt
og kradseriet er blot en af kærlighedens galskaber.
Omfavn alt med dit hjertes skælvende lyst
lad din lidenskabs vældige ildsøjle flamme
og i det inderste af dit inderste, kunstner:
brænd!
For kun det brændende har ild, kun det iltre lyser.
Dine brandsår, – de svider – men du lyser.
Brænd og lys!